

jokajočega sosedovega Mihca, ki je skušal vzdržati neenako tekmo z ranjeno živaljo, a brez posebnega uspeha!

Obstal je ko huda obtožba pred menoj, novopečenim lovcem, in zajokal s prodirnim glasom: »Sivčka si nam ubil, Janez... sivčka, sivčka, ooo...«

Tako sem bil presenečen ob tem nesrečnem koncu, da nisem utegnil nič odvrniti.

Ko sem se zavedel, sta bila sivec in njegov Mihec že zdavnaj doma.

Tedaj se je prikazala od nekod še modrost strica Jake, da je bila moja zadrega še hujša.

»Kaj te je obsedlo, fant moj ljubi, da greš in streljaš — osla?« so izpraševale hudomušno njegove oči, a rekel ni nič.

»Sivo barvo sem bil ugledal med grmičjem,« sem se branil.

»Pa je bil oslovski rep, ki je odganjal muhe, in ne jesenski zajec,« se je smejal stric Jaka.

Potem sva se vrnila domov: on s polno torbo zajčjega plena, osem jih je bilo v njej, jaz pa praznih rok in s svojo žalostno lovsko-oslovsko senco! Pravo nič prijetno mi ni bilo pri srcu.

»Zadel si pa le,« mi je zatrjeval v kuhinji pred teto Uršo, ko je bil prišel od ogleda iz sosedovega hleva, kamor je bil šel ves v skrbeh zaradi ranjenega sivca. »Celo zadnjo plat si mu naškropil s šibrami,« se je muzal. »To bo precejšen posel za konjederca, dokler mu vseh ne pobere izpod kože. Za goldinar, lep cesarski goldinar bo njegovega računa.«

S to bridko ugotovitvijo na jeziku je segel po mojo puško in jo je shranil pobožno v omaro.

»Goldinar bom jaz utrpela. Fanta pa pusti pri miru, ko niso zanj te krvave reči, ki diše po smodniku in strasti,« je sklenila teta Urša. Postavila je predme z ljubečo roko skledo žgancev in kislega mleka, kar sem nemudoma pospravil. Čeprav sem bil žalosten, mi je tako dobro teknilo, da sem zaprosil teto Uršo še za nov obrok.

»Da, če ne vzameš več puške v roke,« me je zaobljubila, sam pa sem samo molče prikimal.

In res se je zgodilo po njeni želji!

Od tedaj so mi zajci, puške in sleherno orožje zoprne reči.

Cvetko Golar

Večerna

Zavijata se v sivi plašč
zelena gora in polje —
okoli brez in starih vrb
meglice bele se pode.

Že mesec roma na nebo
in tih je grm in log in plan
in v srcu je utihnilo,
kar mislil, čutil si čez dan.

In tiho, tiho poje noč
o hrepenenju večer spev,
kot bi razlegal se od zvezd
nebeške radosti odmev.